

КОМУНІКАТИВНИЙ ПІДХІД ДО НАВЧАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

Основна мета навчання іноземної мови учнів початкової школи полягає у формуванні в них комунікативної компетенції, яка передбачає оволодіння мовою як засобом спілкування, розвиток умінь використовувати її як інструмент у діалозі культур і цивілізацій сучасного світу у межах змісту, визначеного чинною програмою для цього ступеня шкільної освіти.

Комунікативна компетенція є основою комунікативного підходу до вивчення іноземних мов.

Комунікативний підхід навчання іноземних мов базується на тому, що процес навчання є моделлю комунікації [1, с. 44].

Розробкою комунікативного підходу займалися багато методистів. Серед них слід назвати Р. Ленгса (США), який є автором ідеї даного підходу, У. Літлвуда (Велика Британія), Г. Е. Піфо (Німеччина), О. О. Леонтьєва, О. Д. Карп'юк, Н. К. Скляренко (Україна) та інших, які зробили значний внесок в теорію та практику даного методу, розробили та визначили його основні принципи, методи та форми роботи [4, с. 39].

Комунікативний метод навчання мовленнєвої діяльності складається з п'яти принципів:

– принцип мовленнєво-розумової діяльності (забезпечує мовленнєву спрямованість навчання, яке можливе лише за наявності розумової активності учнів та постійне практичне використання мови, що робить навчання привабливим для учня, бо забезпечує оволодінням ними мови, що і є головною метою їх навчання);

– принцип індивідуалізації за керівної ролі його особистісного аспекту, оскільки людина має своє індивідуальне ставлення до оточення, то і мовлення її теж є індивідуальним;

– принцип функціональності, передбачає опору на систему мовленнєвих засобів;

– принцип ситуативності, що стимулює висловлювання учнів, відтворює комунікативну реальність;

– принцип новизни – забезпечує розвиток мовленнєвих умінь, зокрема динамічності, здібності перефразувати, комбінувати [3, с. 67].

Основна мета цієї методики – навчити учня спочатку вільно говорити мовою, а потім думати нею. Для цього потрібно відтворювати різні ситуації, в яких учень може мислити. Найчастіше використовують комунікативні вправи.

Під комунікативними вправами розуміємо вправи, що спонукають учнів до невимушеного вербального спілкування. Є. І. Пассов наголошує, що «вправи повинні бути вправами говоріння, коли в мовця є певна мовна

задача та коли ним виконується певний мовний вплив на співрозмовника».

Можна виділити такі основні комунікативні вправи:

1. Респонсивні вправи (запитання – відповіді, вправи-репліки, умовна бесіда);
2. Ситуативні вправи (ситуації для доповнення, проблемні ситуації, рольові ситуації);
3. Репродуктивні вправи (переказ, переказ-переклад, інсценізація);
4. Описові вправи (опис елементарних зображень, описання фабульних сюжетів, опис реальних об'єктів);
5. Дискусійні вправи (навчальна дискусія) та інші.

Ігрова діяльність також посідає важливе місце серед вправ. Ігрова форма завдань допоможе розвинути у молодших школярів зацікавленість англійською мовою, виробити стійкість мовних навичок.

Основні завдання, що реалізуються через комунікативні вправи:

- розвиток комунікативної компетенції учнів;
- продуктивне засвоєння навчального матеріалу та розвиток його практичного використання;
- підвищення пізнавальної активності та мотивації навчання в учнів;
- формування критичного мислення учнів;
- збагачення соціального та комунікативного досвіду школярів;
- виховання особистостей як громадян демократичного суспільства [4, с. 3–8].

Ми розглянули систему комунікативних вправ, які вчитель початкової школи повинен, за можливості, використовувати активно на уроках іноземної мови.

Отже, комунікативна методика є одним із найефективніших способів навчання іноземних мов молодших школярів, що використовуються на сьогоднішній день у світі.

Список використаних джерел:

1. Карп'юк О. Д. Особливості комунікативного орієнтованого навчання англійської мови в початковій школі за серією навчально-методичних комплексів 2–4 класів загальноосвітніх навчальних закладів / О. Д. Карп'юк. – К. : Навчальна книга, 2004. – 78 с.
2. Ніколаєва С. Ю. сучасні підходи до викладання іноземних мов / С. Ю. Ніколаєва, О. М. Шерстюк // Іноземні мови. – 2002. – № 1. – С. 19–46.
3. Пометун О. І. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання: Наук.-метод. посіб. / О. І. Пометун, Л. В. Пироженко; за ред. О. І. Пометун. – К. : А.С.К., 2004. – 192 с.
4. Скліренко Н. К. Сучасні вимоги до вправ для формування навичок і вмінь / Н. К. Скліренко // Іноземні мови. – 1999. – № 3. – С. 3–8.